

MINNESORD VID EERO MÄKELÄS
BEGRAVNING 17.4.2024

* 27.1.1949 † 13.3.2024

*«Och jag hörde en röst av himmelen säga till mig:
Skriv: Saliga är de döda, som dör i Herren härefter. Ja,
Anden säger, att de skall vila sig ifrån sitt arbete, ty
deras gärningar efterföljer dem.» (Upp. 14:13).*

Dessa ord ur Uppenbarelsboken kommer i tankarna då vi är samlade till att ledsaga vår lärare Eero Mäkelä till graven som vår Frälsare har helgat till vilorum.

Han var född 27.1.1949 som Severi och Anna Mäkeläs sjätte barn i Hongilax i sydvästra Finland. Efter honom föddes det ännu sex barn. I familjen fanns det sex söner och sex döttrar av vilka två döttrar redan fått gå till vila från resans mödor.

Vi fick växa upp i ett kristet hem och höra på Guds ord, ty far läste flitigt Bibeln och Laestadius predikningar samt andra Guds ords böcker. Han rannsokade också själstillståndet hos sina barn, och uppfostrade barnen i tukt och Herrens aga. Han bad även om förlåtelse där han fann sig vara felande. Därför hade Guds ords säd redan i ung ålder fått verka i Eeros hjärta. Såsom vi ofta har fått höra Eero erinra sig om hur han hade vridit och vänt sig i bädden. Då far hade lagt märke till Eeros anfäktelse, kom han och frågade om sonen hade något på samvetet. Då kunde Eero bekänna sina synder, och far predikade åt honom alla synder förlåtna i Herren Jesu namn och blod. Detta gav vila och frid till det lilla barnets hjärta. Det här har Eero många gånger berättat om i sina predikningar, vilket har varit dyrbart och uppbyggande att höra. Redan i den tidiga barndomen hade Gud verkat i honom det sinnet att han aldrig vill lämna kristendomen där man har ett så bra ställe av tröst och skydd.

Då han kom till tonåren, uppstod det trötthet hos honom, om ock han inte hade någon sådan avsikt att han skulle övergiva kristendomen, men han förmådde ej tala ut sina saker, och så blev han bunden i samvetet. Då han vid 15 års ålder började känna smärta i buken, pratade han att han har fått magsjuka. Han lade ändå sig men på natten sprack blindtarmen. På morgonen blev han förd med taxi till sjukhuset, och far åkte med. Far hade frågat om Eero hade något på samvetet, men han orkade inte bekänna. På sjukhuset var han i dåligt skick, och han tänkte att om han nu dör, så hamnar han i helvetet. Han kunde inte annat än be att Gud ännu skulle låta honom bli frisk, så att han skulle få tillfälle att öppna sitt hjärta. Ofta har han talat om hur hårt fienden binder en stackars människa. Då far kom för att besöka honom med någon av hans bröder, kunde han inte tala om vad det var som tyngde honom. Senare sade han att han skämdes så mycket att ögonen slöts. Far hade sagt att han är så trött att det är bättre att vi går. Ändå tillfrisknade han av den sjukdomen.

Eero fattade beslut att han kan skall tala om sina saker, men sedan började det kännas att han inte har någon ånger, och hur kan han som sådan börja tala. Samvetet krävde att man borde tala, men hjärtat kändes torrt. Han började frukta att döden kommer, och han hamnar i helvetet då han inte lyder den Helige Andens röst. Till sist var han tvungen att gå på natten och väcka sin far och tala allt som han hade på samvetet. Eero har berättat att han då inte kände några stora nådekänslor, men det blev frid i hjärtat. På morgonen talade far om Kristi försoningsverk som han har utträttat på korset. Då fick han smaka av nådens ljuvlighet, och det blev ett löfte i hjärtat, såsom lärjungarna fick erfara på himmelfärdsberget.

Eero har ofta talat om en händelse som skedde några år efter detta, och efter att vi hade fått kontakt med Levi Älvgren och dem som var i samma sinne med honom. Vi var på söndagsbön i Manta Uusitalos lilla stuga, då Eero hade så dåliga känslor att allting bara grämde honom, men han gick ändå till att be om förlåtelse. Man kan ana hur det känns då man har värre känslor än en hedning. Då säger den onde: vad gör du här som bara skrymtar. Men sedan kom det plötsligt liksom en blixtned från nådahimlen, så att det dunkla rummet sken för honom i det ljuset. Då sjöng han med hög röst av fullt bröst.

Ofta har han talat om denna händelse och förklarat skrifter i jämbredd med den, såsom Johannes ord: *«Om vårt hjärta fördömer oss, då är Gud större än vårt hjärta, och vet allting»*. Och åter: *«Om vårt hjärta fördömer oss icke, då har vi en förtröstning till Gud»*. (1. Joh. 3:20, 21)

Far hade talat till Eero ungefär så här: *«Om jag var i ditt ställe, skulle jag flytta till Svenska Lappmarken och ta Abrahamssons dotter till hustru»*. Eero berättade att han redan tänkt på saken, men han hade hoppats att han får något tecken om det är en rätt tanke. Han trodde att detta var Guds ledning. Efter en tid sade han detta till far, och bad honom fråga Edvin, och om Inga samtycker, så är han redo att gifta sig med henne.

Detta är ett rätt föredöme hur man skall påbörja äktenskapet. Eero flyttade sedan till Kiruna, fick en arbetsplats i gruvan, började lära sig svenska, och bodde ensam i flera månader, tills de gifte sig och flyttade ihop.

Levi var glad då han fick en ung man till Lappmarken, och snart började man kräva Eero bakom bordet på söndagsböner och samlingar, först till att läsa, och om en tid att predika.

År 1975 tog Levi med honom på sänderesa till Finland. Lauri Koistinen, som hade blivit satt till predikant vid samma tid som Eero, fick vid denna tid en tanke att snart har alla gamla i Lappmarken gått till evigheten och fört med sig kunskap om händelser som skett i kristendomens himmel. Därför ville han samla uppgifter om den andliga styrelsens skiften i Lappmarken, och det skulle vara tryggt att göra detta medan Levi ännu var vid liv, så att han kunde granska texten. Därför gjorde Lauri många resor till Lappmarken för att bättre kunna fråga hur sakerna har gått. Levi ville att Lauri skulle bli försändelsekamrat till Eero.

Då församlingen sände Sten och Eero på sänderesa till Amerika år 1976, ville Levi att Lauri följer med på resan. Levi var redan då mycket sjuk, och han var glad över att det efter honom blir kvar två unga predikanter i Lappmarken. Om prövelser som ägt rum därefter finns det skriftliga uppgifter, så att man inte behöver berätta mera om det här. Ändå har dessa ting vållat mycket bedrövelse för sanningens älskare, så att själskrafterna har blivit rubbade, då så många har tappat förtroendet. Under alla dessa motstånd har dessa nämnda Eero och Lauri emellertid fortsatt med försändelseverksamheten genom många mödor och plågor. Man har smädat att två pojkar från Finland flyttar till Lappmarken, och kommer därifrån som Lappmarkens äldste. Levi hade ändå stigit ur fallet tillstånd medan Isak Kuoksu och Frans Wettainen var vid liv, varit en medlem av försändelseverksamheten och arbetat i lärans sanning i många årtionden. Han hade sett att det passar att ställa dessa unga män i försändelseverksamheten.

Efter Levis död har man fortsatt med försändelseverksamheten till Amerika, Norge och Finland, och till detta arbete har Eero och Lauri endräktigt offrat sig. Predikanternas hustrur har varit här till stor hjälp då de har offrat sina kära män till sänderesor, om ock det skulle varit arbete hemma i en stor barnfamilj, såsom Eero och Inga har 11 barn. Ändå har man aldrig hört något klagomål, men Inga har ansett att kristendomens arbete är så viktigt att hon aldrig velat stå till hinder i detta dyrbara ärende.

Eero har varit biktfader till många kristna, och han hade blivit uppövad att öppna knutar som själafienden vill binda för förkrossade hjärtan. Häri har han offrat sig så att man måste undra över om detta alls är måttligt att man vakar nästan till morgonen lyssnande och lärande, trots att man på morgonen har varit tvungen att köra bil och göra en resa på över tusen kilometer.

Han har även lämnat ett vackert föredöme att komma ihåg de bundna i sina bekymmer. Han har varit glad med de glada och gråtit med de gråtande. Han har varit de klenmodigas hjälpare. Han har även hjälpt många i jordisk nöd. Den självuppoftande kärleken har blivit synlig i hans liv. Han har sört över de fallna. Kan hända att allt det tråkiga som han har sett har förtärt livskraften i hans kropp, men Herren allena vet. Det vet vi i alla fall att han inte fått någon förtjänst av dagens börda och hetta, utan såsom hans barn, vilka tog hand om honom under hans sista livsdagar, har berättat att han slog ihop sina händer att det är saligt att en så här ovärdig människa får tro sig salig.

Då det var fråga om sänderesa till Finland, påskyndade han att man snarligt skall svara på begäran om försändelse. Juhani Heinonen skrev svarsbrevet där man lovade försändelse till Finland år 2024. Då hans dotter läste brevet till honom, somnade han. Dottern avbröt läsningen, då öppnade han ögonen igen och sade: «*Läs bara*». Efter en stund somnade han igen. Dottern avbröt läsningen. Åter öppnade han ögonen och sade: «*Läs bara*». Dottern fortsatte att läsa och lyckades läsa hela brevet. Sedan satt han upp i sittande ställning och orkade skriva sitt namn i några exemplar. Brevet är skrivet 10.3.2024. Eero fick gå hädan från denna sorgens och bedrövelsens dal 13.3.2024.

Han har lämnat sin maka, sina barn med familjer, kristibröder och -systrar till att sakna honom, men låt oss inte sakna såsom de som inte har hopp, ty om vi är flitiga att sträva, skynda och längta, så får vi också se det som vi med en svag tro har hoppats, och får möta varandra i glädje och frid.

Så vila nu i frid, du trofaste Herrens tjänare, i det vilorum som vår Herre har helgat till vilorum.

skrevs av lillebrodern

Toivo Mäkelä